

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **V. M. L.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Praha 6, Šlejnická 1547/13, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 5. 2019, č. j. 17 A 80/2019-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému **s e n e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 3. 2019, č. j. OAM-207/LE-BA04-BA04-PS-2019, rozhodl žalovaný o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a podle § 46a odst. 5 tohoto zákona stanovil dobu zajištění v zařízení pro zajištění cizinců do 12. 7. 2019. Toto rozhodnutí napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji rozsudkem ze dne 27. 5. 2019, č. j. 17 A 80/2019-37, zamítl.

[2] Krajský soud se neztotožnil s námitkami žalobce, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Úvodem připomněl, že citované ustanovení bylo do zákona o azylu vtěleno na základě přepracované směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu („přijímací směrnice“), a to konkrétně bodů 15 a 20 její preambule, podle níž má být zajištění krajním prostředkem, uplatňovaným až poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Podle čl. 8 odst. 2 a 3 přijímací směrnice je ovšem možné zajistit žadatele tehdy, nelze-li uplatnit jiná, mírnější donucující opatření, a to mimo jiné v situaci, kdy existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení.

[3] Z hlediska skutkového stavu vycházel krajský soud ze zjištění, že žalobce vstoupil a následně pobýval na území České republiky nelegálně bez cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu, tohoto jednání se navíc dopustil i na území jiných států schengenského prostoru, neboť se s využitím služeb převaděčů přes území těchto států přepravoval z Rumunska do Německa. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podal teprve poté, co byl zajištěn Policií ČR

a umístěn v zařízení pro zajištění cizinců. Možnost požádat o mezinárodní ochranu přitom žalobce měl již v Rumunsku, kde dle vlastních slov pracoval a byl schopen si tam zařídit i legální oprávnění k pobytu. Žalobce tedy byl dostatečně obeznámen s možností legalizace pobytu, tato pravidla však zcela vědomě nerespektoval.

[4] Krajský soud dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017 č. j. 1 Azs 349/2016-48, z něhož se podává, že účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu pro případ, že by se tato rozhodnutí stala vykonatelná. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření je tedy namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce nejenže nerespektoval právní řád České republiky, ale jednal také zcela účelově, neboť podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli o mezinárodní ochranu mohl požádat dříve. Skutečnost, že žalobce při průjezdu z Rumunska do Německa porušil právní řády i jiných členských států, zakládá důvodnou obavu, že nebude dodržovat své právní povinnosti ani v budoucnu. Polehčující okolností není ani fakt, že žalobce zneužil padělaných dokladů a že vstoupil do EU legálně v Rumunsku, kde o mezinárodní ochranu nežádal; to naopak umocňuje obavy, že jeho žádost v zařízení pro zajištění cizinců byla účelová. Z uvedeného důvodu přisvědčil krajský soud žalovanému, že primárním účelem žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu bylo prodloužení pobytu na území České republiky, a že uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu by nebylo účinné. Dodal, že ve smyslu (konkrétně zmíněné) judikatury Nejvyššího správního soudu je částečné překrývání důvodů, pro něž byla shledána žádost o mezinárodní ochranu účelovou, a důvodů neúčinnosti zvláštních opatření, přípustné.

[5] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou podřazuje pod důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s“).

[6] Stěžovatel namítá, že stejně jako žalovaný i krajský soud posoudil využitelnost zvláštních opatření zjevně nesprávně. Konkrétně krajský soud aproboval nesprávný názor žalovaného, že důvody zajištění stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jsou totožné s důvody nemožnosti využití zvláštních opatření podle § 47 tohoto zákona. Stěžovatel je osobou, která se na území České republiky ocitla poprvé a provinila se „pouze“ nelegálním pobyt, nelze proto mít za to, že by projevila neúctu k právnímu řádu, natož opakovaně. Z tohoto důvodu proto nebyl zásah do osobní svobody namístě. Ve zbytku kasační stížnosti stěžovatel pouze opakuje své žalobní námitky a opětovně poukazuje na nutnost eurokonformního výkladu § 46a odst. 1 zákona o azylu a na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011–51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011–57).

[7] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný setrval na svém právním názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že stěžovatel vědomě nerespektoval své zákonné povinnosti během pobytu na území České republiky a okolnosti jeho případu ve svém souhrnu svědčí závěru, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je podána účelově, neboť o její udělení mohl požádat již dříve. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jak je hodnotil a jaké úvahy jej vedly k jeho závěrům; provedené zajištění tak považuje za zákonné.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být soudem projednána věcně.

[9] S ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58).

[10] Nejvyšší správní soud ve světle výše uvedeného nemůže odhlédnout od skutečnosti, že námítky uplatněné v kasační stížnosti se téměř kryjí s námítkami žalobními. Stěžovatel totiž v podstatné části kasační stížnosti jen opakuje své žalobní námítky, která již byly vypořádány v řízení před krajským soudem, aniž by proti závěrům soudu postavil vlastní konkurující argumentaci. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016-40, podle kterého „stěžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem – v tomto případě nevyčerpání žalobou vymezeného předmětu řízení). Nejsou-li stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry krajského soudu pokládají stěžovatelé za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nahlížet jako na nepřípustnou, neboť se míjí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.)“ Jak již bylo výše popsáno, tímto směrem kasační argumentace vedena není. Stěžovatel namítá nesprávné posouzení možnosti použití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu ze strany žalovaného a „nepřiměřenost“ svého zajištění s ohledem na nízkou intenzitu porušení právních předpisů. Tyto námítky však již byly krajským soudem srozumitelně a přezkoumatelně vypořádány; případnou nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí by přitom kasační soud musel zohlednit i *ex officio* – viz ustanovení § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s. Z tohoto pohledu pak lze konstatovat, že úvahy krajského soudu jsou v nyní posuzované věci dostatečně zřetelné a logické, přičemž nechybí detailní rozbor a vypořádání žalobních námitek ohledně stěžovatelovy pobytové historie na území schengenského prostoru, jakož i motivace k podání žádosti o mezinárodní ochranu, což dostatečně ilustruje podrobné shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku v bodech [2] až [4] výše. Jedná se tedy o rozsudek přezkoumatelný, opírající se o konkrétní ustanovení zákona i relevantní judikaturu.

[11] S výjimkou dále uvedenou lze tedy konstatovat, že kasační argumentace směřuje *de facto* pouze proti závěrům žalovaného, neboť kopíruje (krajským soudem přezkoumatelně vypořádanou) argumentaci žalobní. Slovy výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 106/2006-58, tak stěžovatelem uplatněné námítky fakticky směřují proti jinému

než nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku), a nejedná se tedy o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srov. například též usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 – 63). Touto částí kasační stížnosti se proto Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat pro její nepřipustnost.

[12] Jedinou výtkou přesahující argumentaci žaloby, je poukaz stěžovatele na to, že krajský soud aproboval názor žalovaného, dle kterého důvody zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byly totožné s důvody nemožnosti využití zvláštních opatření podle § 47 téhož zákona. Stěžovatel se však omezuje na prostý nesouhlas s názorem krajského soudu, aniž by s ním jakkoli věcně polemizoval. Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel je v kasační stížnosti povinen vylíčit, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována (viz výše citovaný rozsudek č. j. 3 As 123/2016-40, srov. přiměřeně též rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Obsah kasační stížnosti tak v této části nesplňuje pro svoji nekonkrétnost výše uvedené požadavky; ani v tomto případě se proto věcně nejedná o kasační námitku ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

[13] Ze shora uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 104 odst. 4 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., pro její nepřipustnost.

[14] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., a to tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[15] Stěžovateli byl krajským soudem ustanoven k jeho žádosti zástupce z řad advokátů. Smyslem tohoto zastoupení přitom bylo poskytnout stěžovateli kvalifikovanou právní pomoc k tomu, aby jeho věc mohla být jak krajským, tak i případně kasačním, soudem meritorně projednána. Vzhledem k tomu, že právní zástupce stěžovatele v kasační stížnosti neuplatnil jediný projednatelný bod a kasační stížnost byla jako nepřipustná odmítnuta, nebyl adekvátním způsobem naplněn konstatovaný účel zastoupení. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se ustanovenému zástupci Mgr. Jindřichu Lechovskému odměna za zastupování nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu